

Kalemini Konuşturan Kadın

Snnr Svr

- şiirler -

Yayın Tarihi:

16.03.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Konuşturulmayan ve toplumsal baskılar nedeniyle susmak zorunda bırakılan kadınlara itafen KALEMİNİ KONUŞTURAN KADIN mahlasıyla yazılarını sosyal medyada, SONNUR SEVER gerçek adıyla, PDF formatında bir e-dergi olan VESİLE DERĐİ www.vesiledergi.com üzerinden yazmakta olan şair ve yazardır.

Babalar da Sever mi?

Dolansaydı parmakları saçlarımda
Bilirdim ve anlardım beni sevdiğini
Bir baba sevgisi aradım çoğu zaman
Ellerinin sıcaklığıyla saçlarımı okşayan
En yakınım en uzağım oldu her zaman
Sevseydi ölmezdi kalpten
Yaşadı onca yıl sevmeyi bilmeden
Hiç bilmedik ve öğrenmedik
Öldüğünde sevgisini de alıp gitmişti bizden
.....

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Büyük Özlemle Anıyorum

Benim özlemim gözümden süzülen bir damla yaştır.
Kalanı ise kimseler görmesin diye içimde saklı
Bir insan ne kadar özlem dolu olabilir ki
Yaşanmamış eksikliklere duyulan hasretliktir özlem.
Çocuk yasta ayrıldım doğduğum yerden.
Denize suya yeşile hasret kaldım bu koca şehirde.
Kalabalık insan yığını, çürümüş soğan kokusu vardı havada ve Leş kargaları uçuyordu
çöplüklerde...
Memleket dediğin toprak kokmalıydı.
Yeşil kokmalı deniz kokmalıydı.
Kokular azalınca İşte o zaman memleketimin kokusunu özledim.
İnsanlar vardı koca katlı evlerde, sesler geliyordu hariçten, sokaklar insan yoluydu, her
yer nefes doluydu.
İnsanın, insana hasret kaldığını bu şehrin yalnızlığında öğrendim.
Sevdim. Hem de çok sevdim.
İncitmeden, kırmadan, dökmeden sevmeyi öğrendim.
Hamt olsun.
Çok sevdim çok da sevildim
Ama sevdiğim her insan sevmeyi bilmiyormuş.
Sevmeyi bilmeyeni görünce işte o zaman adam gibi sevmeyi bileni özledim.
Gün geldi Saçlarımın arasında bir çift el aradım şefkatle okşayan
O eller saçlarıma hiç uğramadı.
İşte o zaman sevmeyi özledim.
Sabrettim. Her şeye çok sabrettim
Sabrederek öğrendim ki; insan acı çekmeden öğrenmiyormuş hayatı
Hayatımda kim varsa İnsana yakışır muamele ettim
Öyle olması gerekir. İnsanız sonuçta bize yakışan budur dedim.
İnsana yaraşır bir muamele görmeyi bekledim.
Göremeyince iyi insanı özledim.
Ve öğrendim ki; herkes aynı insan değilmiş.
Meğer insanlık ölmüş de; biz insan gibi insana hasretmişiz
İşte o zaman insan olmayı bildim.
Zaman geçince anlıyorsun ki; aslında insan olmak herkese nasip değilmiş.
Bizim nasibimize ise insanlıktan nasibini almamışlarla imtihan düşmüş.
Benim en büyük imtihanımsa, insana sabretmekmiş.
Kaderimse özlemekmiş

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Çoklu Bölünmüşlük

Bölünmüşüm.
Önce ikiye bölmüşler beni
Sonra üçe sonra dörde bölmüşler
Kalbimi bin parçaya bölmüşüm,sevmişim
Sormamışlar beni
Halimi bilmemişler
Bölünmüşüm her bir yana
Liğme liğme ayırmışlar beni
Parçalarımı görmemişler
Gömülmüşüm her bir parçamla
Ağlayanım olmamış arkamdan
Ölmüşüm sessiz ve kimsesizler mezarlığı ruhumla

Kalemini Konuşturan Kadın Snnr Svr

Domino Taşı

Bazen kabullenmek lâzım

Olmuyorsa olmuyordur; olacağı da yoktur düşünülen şeyin.

Beyhude bekleyişlerle yok yere ümitlenip, sonra yıkılıyoruz domino taşı gibi!

Belki de bilmiyoruz, ne ile beslenip ümitlenmeyi ve ondan kaybediyoruz içimizdeki heyecanı.

Ama bazen de karşı taraf olup kalp kırıyoruz yok yere ümitlendi diye.

Oysa o insanı yaşatan şey sığındığı ümitleri değil miydi?

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Galata sen ben

Galatayı özledim...

Bir de içinde sen olan şiirlerimi

Galata bensiz, şiirlerim sensiz kaldı nice zamandır

Serin sonbaharları, ılık ilkbaharları özledim

Bir de içinde beşinci mevsimin olduğu aşkları

Sonbaharlar Eylülsüz, İlkbaharlar Nisansız kurak geçiyor nice zamandır.

Kalemini Konuşturan Kadın Snnr Svr

Galatada aşk

Şehrin kalabalık uğultuları arasında
Esen ılık bir rüzgar sesinde aradım seni
Belki sesin rüzgarlara karışır
Uzaklardan seni bana getirir diye
bütün büzgarları avucumda topladım
dinledim tüm sesleri sessizce
sonra hırçın bir rüzgar esti
tüm sesleri avucumdan aldı götürdü uzaklara
İstanbul'da Kızıl Güneş Battı
İskelede bir vapur yanaştı
telaşlı ayaklar içinde sen yoktun yine
Sonra gece çöktü şehrin üzerine
Sesler gittikçe uzaklaştı
Şehir gece nöbetine başladı
Dinle bak bir şarkı çalıyor bak köprü altında
Yine hüznü bir kemancı dolaşüyor sokaklarında
"söyleyin sevgilim nerede İstanbul sokakları" diyor nağmelerinde
Balıkçı oltaları galatanın serin sularında
Çekiyor sanki dertlerini bir oltanın ucunda
ölüm dansı ediyor balıklar bir balıkçı kovalarında
uçuyor üstümüzde bir martı başı boş serseri
Kemancı toplamış hasılatı
kutuya koymuş kemancı serveti
Rüzgar esiyor tatlı bir esenlikte
Vapur kalktı gidiyor son seferinde
Bekledim seni vapurun her seferinde
Biliyorum gelmeyeceksin
O vapurdan hiç inmeyeceksin

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Hem varım Hem yoğum

Aslında burada yokum
Siz varım sanıyorsunuz
Ruhum biraz çoklu bölünmüşlük
Siz beni tek sanıyorsunuz
Kafamın içi kalabalık
Harfler yazılar ortalığa dağılmış
Siz içimi topladım sanıyorsunuz

Duygularım var beşi bir yerde
Göstermeyi de bilmem öyle herkese
Yorgunum biraz bu günlerde
Kederli de değilim
Bir kırgınlık var sadece üzerimde
Zira o da içimde öyle bir yerde

Kalemini Konuşturan Kadın Snnr Svr

Her İnsan

İnsan bir güler bir ağlarmış
Kimine kızar kimine gülermiş
Bazen küser kalbi
Dili susarmış
Hastalıkta ve sağlıkta yol alırmış
Birine gönül verir onu çok severmiş
Çok sevince gitmez
Bitmez bu sevda sanırmış
Sonra gün gelir bir aile kurarmış kendine
Mutluluk adına umutlarıyla
Bazen söylenmeyecek sözler söylenirmiş bir çatı altında
Hayat adına her şeyi yaşarmış insan
Payına düşen acı ve tatlı ne varsa
Sonra aniden dört kolluya biner gidermiş insan
İçinde sevgi, aşk ve birazda pişmanlığın, hüznün, özlemin olduğu bir gidiş
Gözyaşları sel olurmuş gidenin arkasından
Ve insan o zaman anlarmış ki
Her şey insan içinmiş
İster zengin ol ister fakir
Her yaşamdan sonra ölüm takdiri ilahi

Kalemini Konuşturan Kadın Snnr Svr

İkincil İnsan

Bekardım.

Adın çıkmasın dikkat et hayatına dediler.

Gezmeyi,görmeyi severdim.

Evlenince gezersin dediler.

Evlendim.

Sen artık evli bir kadınsın,kocan var dediler.

Anne oldum.

Sen bir annesin,çocukların var dediler.

Hiç kimse bana en insani haklarıyla,duygularıyla sen bir bireysin, en dışıl halinle bir kadınsın ve bunu yaşamalısın diyemedi.

Toplum ;kadınları birey oluşuyla değil,üzerine yapıştırılan vasıflarıyla kabul etti.

Kadın,erkekten adaletsizce ayrıştırıldı. Erkek vasfının yüceliğinin altında ezilen bir kadın anlayışı....

Oysa ben ve tüm kadınlar eş ve anne olmanın ötesinde bir bireydir. En insani haklarla en insani duygularla yaşama hakkına sahiptir.

Kadın ; Aşık olabilir,aşık olunabilir.

Kadın; Çok sevebilir ,birini hiç sevmeyebilir.

Kadın ; Gidebilir, terkedebilir,boşanabilir,bir başına yaşayabilir.

Kadın; Yeniden aşık olup evlenebilir

Kadın ; Kalbi acıyabilir, üzülebilir, keyifsiz olabilir.

Kadın ; İhtiyaç duyabilir, ihtiyaç duyulan olabilir.

Kadın ; Yönetebilir, yönetilen , yönleri erkekten farklı olabilir

Kadın ; Savaşabilir, savaşı kaybedebilir.

Kadın ; kabul edebilir, reddedebilir,reddedilen olabilir.

Kadın ; Erkeğin yaşadığı meşru olan her şeyi yaşayabilir.

Kadın ; Erkeğin geliştiremediği o hayvani egosunun altında ezilmemeli.

Meseleye ;

Kadın diye değil, o da bir insan diye bakmak gerek.

Kadınlar ve erkekler birbirlerini önce insan olarak kabul edip sevmeli.

İşte o zaman "kadın erkek savaşı" ortadan kalkar "kadın erkek sevişi" başlar.

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

İstanbul'a Kar Geldi

Dışarıda kar yağıyor
Bir annenin göğsünden süzülen ak süt gibi
Bebek kokuyorsun istanbul
Koklayıp içime çeksem seni
□□□

İstanbul'a kar geldi
Dışarıda kar yağıyor
Bir beyaz tül gibi
Bu kış da sensiz geçiyor
Zemheri kışım içimde
Fırtınası hiç bitmiyor
□□□

İstanbul'a kar geldi
Dışarda kar yağıyor
Beyaz bir papatya gibi
Kar tanelerine söylüyorum seni
Özledim diyorum hem de çok
İçinde belki sen varsın diye
Yağan karı avucumda topluyorum
Tutamıyorum seni
Kaybolup gidiyorsun ellerimde
□□□

İstanbul'a kar geldi
Dışarda kar yağıyor
Saçlarıma düşen aklar gibi
Bu kaçınıcı sensiz yağan kar
Son takvim yaprağı
Sende kaldı
Gün hangi gün
Ay hangi kara ay
Kaç yıl geçti aradan
Gel sen say
□□□

İstanbul'a kar geldi
Kara Kış yine geldi
Yıl 1987
Ve ben çocuktum seni sevmeden önce
Bu kış da geçer
Cemreler düşer doğaya
Yine bahar gelir
Yine yaz gelir
Sen gelmeden önce
□□□

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Kalbi Kırık Dizeler

Çok kez kırıldı bu gönül.

Her bir yeri kırık, birbirine yapıştırılmış bir vazo gibi, birbirine tutunmuş tüm yaralarım.

Bir düşsem her bir parçam ayrı yere savrulur.

Toparlayan olmaz beni, biliyorum.

İçinde çiçekleri olan kırık eski bir vazoyum ben.

Ne atabildiler beni, ne görebildiler içimdeki güzelliği.

Kalemini Konuşturan Kadın Snnr Svr

Koca Yürekli Şehriyar İstanbul

Yüreğimde iki sevda var benim
Biri yar biri İstanbul
Gönlüm varmaz onları birbirinden ayırmaya
Kelimeler kifayetsiz kalır içimdeki bu temaşayı anlatmaya

Işıklar içinde bir şehir
Bu şehirde yapayalnız bir şair
Yedi tepe üzerinde bir şehir
Üsküdar'da bir tepe
İsmi Nakkaştepe
Tepede bir al bayrak
Ne güzel dalgalanıp selamlıyor sizi

İki yaka arası masmavi Boğaziçi
Üzerinde demirden bir inci
Bu koca gerdanlık ne muhteşem bir mücevher
Ancak bu şehre yakışır
Ancak İstanbul varsa bu sevda yaşanır

Turkuaz duvaklı Boğaziçi
O İstanbul'un mavi gelini
Çamlıca aşıklar tepesi
Yükseliyor minareden ezan sesi
Bir kubbe altında toplanmış insan seli
Işıklar semada bir yanıp bir sönyör yıldız misali
Bu şehir tarihin medeniyet timsali

Işıklar içinde bir şehir
Bu şehre sevdalı bir şair
Kime sorsa dertli
Kime sorsa âşık bu şehir

Koca yürekli Şehriyar İstanbul
Hikayeler yazılmış sayfalarca
Dersaadet denmiş Osmanlıca adına
Cümleler yetmez yazsam uzunca
"İstanbul" demiş Necip Fazıl, Fazıl Hüsnü Dağlarca
Her şey kifayetsiz kalır bu şehri anlatmaya

Bundan gelir adı "insanı bol "
Buradan geçer tarihi ipek yol
Zaman ismine isim katmış
Eski adı Nova Roma , Stanpoli, islambol

Süzülür karadenizden adalara
Kelimeler yetmez sevdami anlatmaya
Aşık olmayan çok sevdim,
İstanbul'u görmeyen çok yaşadım demesin dünyada
Ne aşklar gördü ne savaşlar
Her yanı çevrili koca koca surlar
Dört bir yanı köşkler saraylar

Hem zengini var, hem fakiri
Her derdi var, her çilesi
Her milleti var, her milletin hemşerisi
istanbul bu dünyanın merkezi

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Lost Genetation Kayıp Nesil

Sevgimiz nerede?
Hayallerimiz alınmış bizden
İdare edilen yaşamların
Şımartılmamış çocukları
Ve hiç büyümek istemeyen çocuklarıyız
Sevgisiz büyüyen neslin
Kayıp çocuklarıyız biz

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Mobbing

Ne çok yanlış anlayan var birbirini
Kadinsın ve gülmeye çekiniyorsun
Samimiyetin yanlış etkiliyor kimilerini
Kadinsın ve selamlaşamıyorsun
Yaftalayıp diyorlar bak bu sana meyilli
Kadinsın ve susturuluyorsun
Bil diyorlar edebini
Şimdi gel de yazma küfürsüz tüm olanı biteni.

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Ne Haber

Güzel bir haber duymayalı çok oldu
Haber izlemiyorum artık
Kedim de yok ki sırnaşıp sevsin beni
Kahve içsem yalnız olmuyor
Şekeri de yasakladı doktor
çayda içilmez şimdi
Sesini de duymuyorum nice zamandır
Bir resmin var sadece kalabalıklar içinde bir yerde duruyorsun
Gülümsüyor yüzün belli belirsiz
Uyku desen çoktandır gitti benden
Farkettim ki tavan beyazmış duvarlar kara bir pencere
Yastığım da eskimiş
yüzüme sürüyor çapaklanmış yüzü
Uşeniyorum sabaha uyanmaya
geceden kahvaltı soframın yalnızlığı geliyor aklıma ürküyorum apansız
Hoş kahvaltı ediyorum da sayılmaz
muslukta çalkalanmış lekeli bardakta çöplü çay içiyorum
ona da çay denirse
ve yanında
çöpte bulduğu kırıntıları yiyen martı misali akşamdan kalma birkaç lokma
Depresyonda değilim hayır
hala sabahları gazeteleri ben alıyorum
çöpü çıkarıyorum akşamları kapının önüne
İşe gidip gelirken bilbordlara bakıyorum
Hayatımın rutini devam ediyor etmesine...
Her şeyi sen varmışsın gibi yapıyorum
tek sorun
sensiz hiç tadı yok buraların
bilmiyorsun tabi
seni öyle çok sevdim ki haberin yok
haberin yok içimde öyle bir sen varsın ki
Bir yıldız gibi uzak bir yıldız kadar güzel
sen bile sevemezsin kendini benim seni sevdiğim kadar
Korkarsın
Korkarsın bir yıldız gibi kayıp yok olmaktan

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Renklerin Buluşması

Renklerin buluşması
Ufukta kızıl mavilik buluştu dün akşamdan
Turuncu doğdu sabah onların arasından
Dünyayı selamladı Güneş ufkun arkasından
Ve ben...
her sabah aynı özlemle uyandım
Seni düşlediğim uykumdan

Kalemini Konuşturan Kadın Snnr Svr

Ruhum enkaz altında

Seni merak etmek suç mu?
Eğer suç ise ben meraklı bir insanım.
Suçlunun âlâsıyım.
Seni merak ediyorum.
Bizi merak ediyorum.
Demıştin bir zamanlar seni çok seviyorum
Sen ne meraksız bir insansın!
Ben kaç zamandır sensizim
Buralarda ıssızım
Canım soğuk ve ben üşüyorum.
Anam yok, babam yok, kardeşlerim var mı bilmiyorum.
Üzerimde ağır bir duvar,
Önüm sağım solum sobe
Saklanmışım bulamadı beni kimse
sağım solum melekler şehri
yalnızım ve korkuyorum.
Buralarda sessizim
Issızlıktan korkuyorum
Sana kavuşmak istiyorum
Çünkü seni çok seviyorum.

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Sarısaçlı Şiir

Bitlenirsin, sen çocuksun diye uzatılmamış saçlarım,..
İsyanımdır benim asi güzel saçlarım.
Gizlenmiş çocukluğum var saçlarımda.
Ve cümleler gizli her bir telin arasında.
Saçlarım benim günahım
Cehennem çırası saçlarım
Korkularım, kaygılarım
Oy benim güzel bitli saçlarım
Sevmedi saçlarımı kirli zihinler
Dokundu saçlarıma utanmaz kirli eller
Oy benim güzel kirli saçlarım
Aklar düşse de her bir teline
Bilirim şimdi isyandasın
Sarı renginden suçlu saçlarım
Günahı boynuma benim güzel saçlarım.

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Sensizlik

Bu sabah yine seni özleyerek uyandım.
Bedenim hasta kalktım, dün sensiz yattığım yataktan.
Ruhum kırgın, gözlerim nemli, sırtımda tarifsiz bir ağrıya,
Göğsümde yanağının izi, nefesinin hoş sıcaklığı...
Hani bir de gerçek olsan,
Hani bir tas çorbanın şıfasıyla gelsen,
Gelsen iyileşirdi özleyen yanımda.
Kalktım sensiz uyandığım yataktan.
Gerçek olmayışının gerçekliği vurdu yüzüme aynadan.
Sonra bir çorba yaptım kendime,
Çorba sıcakmış ve gerçekmiş içimi yakan.

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Sevmeyi Bilmiyorlar

Bilmiyorlar
Bir insan nasıl güzel sevilir bilmiyorlar
Çok sevme sakın iyi değil diyorlar bana
Ben azı çoğu bilmem
Sevmeyi bilirim sadece
İyi gelmeyen tarafı
Biraz canın acıyor
Sen sevip o seni sevmeyince
Hepsi bu
Sonra alışyorsun
Canın acıya acıya seviyorsun
Hem ben korkak değilim ki!
Korkaklar sevemez sadece
Sevmek yürekli insanın işidir
Söylesene hadi
Her şeye rağmen sevmek güzel değil mi sence?
Hani Nazım bir şiirinde diyor ya
" Sen elmayı seviyorsun diye Elmanın da seni sevmesi şart mı?" *
Sevmek bu işte
Mesele Tahir'le Zühre olabilmekte
O seni sevmedi diye seven ne kaybeder kendinden?
Bana çok sevme sakın demeyin
Ben azı çoğu bilmem
Sevmeyi bilirim sadece
Ya sever sevilirim ömrümce
Ya da aşka âşık olur şair olurum böylece

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Sevseydin Beni Noolurdu

Bir gece ansızın düşsem aklına
Bir merhabanla güne uyansam
Sahi!
Çok mu zor beni sevmek?
Öyle ya!
Ya gönlün düşmedi sevmedin beni
Ya kalbin durdu sevemedin beni
Biliyorum
Yoksa severdin beni

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Uzakları yakın eder aşk.

Şimdi uzaklardasın biliyorum.
İzafi bir zamanda ve mekanda.
Uçup gelsen yanıma bir ışık yılı uzaktan.
Bir yıldız tutunup inse yeryüzüne
hayallerim, umutlarım, düşlerim ve sen
Ve sen de çıkıp gelsen kayan bir yıldızın ardından.
Uzakları yakın eden aşk.

Kalemini Konuşturan Kadın Snnr Svr

Üçbinüçyüzotuzüç kelebek

İçim daralıyor bu gece
Tarifsiz bir sıkışganlık
Anlatamıyorum derdimi tek hece
Heyecan mı hüzün mü anlamak ne mümkün Kalbimin kapısı çalınıyor üçbinüçyüzotuzüç
kere
Üçbinüçyüzotuzüç kelebek can çekişiyor yok yere

Kalemini Konuşturan Kadın Snnr Svr

Yara

Öyle çok yara alırsın ki
aşktan,
vefasızlıktan,
dost sandıklarından,
en yakınlarından...
İncinmişliğini bilmezler,
görmezden gelirler kalbindeki yaralarını...
Kabuk bağlarsın her bir yaranla
Nasır tutar gam tutmuş yüreğin
üzerine basıp geçer insanlar
şanki inadına inadına
İçindedir çığlıkların
sessizdir hıçkırık tutmuş inlemeler
Sağırdır çoğu kez ve duyarsızdır
komşu pencerede geceler
Susarsın, yorgun dilinin çaresizliğiyle
Anlamazlar seni hiçbir zaman
neden gözlerin konuşurken dilin sustu diye
sebebi içinde gizlidir
bu korkunç susmuşluk
ilerler ağır ve derinden
içindeki bu tufan
Bin defa ölürsün de veremezsin bir defa can
İşte o an yaşarken ölmenin,
bir kere ölememek olduğunu anladığın an
Ve günler böyle geçip gider çoğu zaman
Can çekişe çekişe öleceğin günü beklersin
ölüm dediğin bir gece ansızın
ya da beklenmeyen bir an

Kalemimi Konuşturan Kadın Snnr Svr

Zamanın Cilvesi

Bazen geç bulursun aradığın sevgiyi, aşkı, sevgiliyi, dostu, işi ve güzel hayatı.
Vakit geç olur bazı şeyler için.
O her ne ise yanlış zamandan çıka gelir şimdiki zamana.
Şen de saplanıp kalırsın o zamansız ana..
İsyan edersin tüm imkansızlıklara.
Bazen de geç olur bazı şeyler ama çok güzel olur. Unutursun her şeyi. Biri gelir unutturur her şeyi...

Kalemini Konuşturan Kadın Snnr Svr

Zıyanlık

Anlaşılmadığın kalbe susmak gerek
Zira konuşmak akla ziyandır
Baktın olmuyor o halde gitmek gerek
Zira kalmak ruha ziyandır

Kalemini Konuşturan Kadın Snnr Svr